
Analiza zgromadzeń sprawozdawczo-wyborczych wojewódzkich organów adwokatury w roku 1976

Palestra 20/11(227), 76-84

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

2.**Powołanie Centralnego Zespołu Wizytatorów przy NRA**

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej na posiedzeniu w dniu 29 lipca 1976 r. postanowiło — na podstawie § 85 reg. działania naczelnych i wojewódzkich organów adwokatury z dnia 14.I.1973 r. — powołać:

na okres kadencji 1976—1979 Centralny Zespół Wizytatorów w następującym składzie:

Przewodniczący:	— wiceprezes NRA adw. Karol Potrzebowski
Wiceprzewodniczący:	— adw. Marek Gabryjelski (Wrocław)
Członkowie:	— adw. Leszek Frączak (Warszawa)
	— adw. Kazimierz Gruszczyński (Łódź)
	— adw. Henryk Jakubowski (Kraków)
	— adw. Henryk Janiec (Poznań)
	— adw. Andrzej Kozanecki (Warszawa)
	— adw. Józef Maj (Katowice)
	— adw. Stanisław Marchwicki (Warszawa)
	— adw. Leonard Milewski (Warszawa)
	— adw. Kazimierz Ossowski (Warszawa)
	— adw. Mieczysław Rachwał (Rzeszów)
	— adw. Andrzej Trypens (Warszawa)
	— adw. Alfred Włoch (Szczecin)
	— adw. Jerzy Gaede (Warszawa)

B. Z prac Prezydium NRA**1.****Analiza****zgrupowań sprawozdawczo-wyborczych
wojewódzkich organów adwokatury w roku 1976**

Od 1973 roku Prezydium NRA przeprowadza corocznie analizę zgromadzeń delegatów, przedstawianą następnie Naczelnej Radzie Adwokackiej. Analiza taka została przeprowadzona również ze zgromadzeń wyborczych siedmiu nowo powstałych izb adwokackich (posiedzenie Prezydium NRA w dniu 8.I.1976 r.). Niniejsze sprawozdanie stanowi dalszy ciąg wspomnianej analizy i — rozpatrywane łącznie — daje obraz całej akcji wyborczej w organach adwokatury w latach 1975 (nowe izby) i 1976.

1. Strona organizacyjna

Kampania wyborcza rozpoczęła się w połowie stycznia br. przez powołanie komitetów wyborczych i zarządzenie wyboru delegatów w zespołach adwokackich, a zakończyła się wraz z ostatnimi zgromadzeniami delegatów w dniu 12.VI.1976 r. W związku z wejściem w życie regulaminu w sprawie wykonywania zawodu przez adwokatów emerytów i rencistów oraz adwokatów w wieku emerytalnym, w większości izb akcja wyborcza została przesunięta o 1—1,5 miesiąca.

Na ogólną liczbę 154 członków komitetów wyborczych 47 z nich to członkowie PZPR, 25 — członkowie SD, 16 — członkowie ZSL, a 66 — bezpartyjni.

Drugi etap akcji wyborczej polegał na wyborze delegatów oraz na zgłaszaniu kandydatów do komitetów wyborczych. Również i ten etap przebiegł pomyślnie. Tylko w nielicznych wypadkach trzeba było unieważnić wybory delegatów z przyczyn formalnych (Izba katowicka). W związku z wybieraniem delegatów na podkreślenie zasługuje fakt pewnego ich „odmłodzenia”. Wybrano ogółem 1600 delegatów, w tym 1106 członków zespołów i 150 adwokatów-emerytów, 313 radców prawnych i 21 nie wykonujących zawodu. Zwraca uwagę zwiększenie liczby delegatów wywodzących się spośród radców prawnych i adwokatów nie wykonujących zawodu oraz spośród rencistów i emerytów. Odpowiednie liczby wynoszą tu: 313 i 160, razem — 473, czyli w stosunku do 1106 delegatów z zespołów wypada, że co trzeci wybrany delegat nie wykonuje zawodu w zespole. W niektórych izbach delegaci ci stanowili 50%, a nawet przekraczali ten wskaźnik. Można to było zaobserwować np. w Izbie bydgoskiej, gdańskiej, poznańskiej, a szczególnie rażąco kształtuje się to w Izbie warszawskiej (109—32—57—5). Jest to oczywiście kwestia liczebności poszczególnych kategorii adwokatów w tych izbach, ale również i kwestia regulaminu wyborczego delegatów. Sprawa ta wymaga przeto przemyślenia, gdyż właściwe proporcje delegatów powinny uwzględniać przede wszystkim adwokatów czynnych zawodowo w zespołach. Przynależność polityczna delegatów wskazuje na zwiększenie ich zaangażowania społeczno-politycznego. Zwraca uwagę zwiększenie się liczby członków PZPR przy jednoczesnym zmniejszeniu się członków ZSL i SD. Należy dodać, że w 1976 r. wybrano 1600 delegatów, a więc mniej niż w 1975 r. Wybrano wówczas 1869 delegatów. Tłumaczy się to faktem stworzenia 7 nowych izb i odpowiedniego zmniejszenia adwokatów w tych izbach. Członkowie rad adwokackich z reguły byli obecni przy wyborach delegatów.

Zgromadzenia delegatów odbyły się w okresie od 27.III. do 12.VI.1976 r. Z ogółu wybranych 1600 delegatów obecnych było potem na wyborach do rad 1447, czyli frekwencja wynosiła ok. 90%. Notuje się znaczną poprawę frekwencji w porównaniu z rokiem 1975, kiedy to wynosiła ona 82%. Niemniej jednak nie należy uważać tej sytuacji za zadowalającą. Szczególnie zaś uderza tu frekwencja w izbach: kieleckiej i kozalińskiej (83%), rzeszowskiej (82%), zielonogórskiej (80%), poznańskiej (88%), warszawskiej i bydgoskiej (89%). Należy oczekiwać, że rady adwokackie w tych izbach dokonają analizy tego zjawiska i wyciągną odpowiednie wnioski.

Protokoły ze zgromadzeń delegatów przesłano na ogół w terminie, choć kilka rad przekroczyło przewidziany termin o kilkanaście dni.

Po przeprowadzeniu wyborów okazało się, że:

- a) na 140 wybranych członków rad adwokackich tylko 23 członków zostało zgłoszonych „z sali”, co wynosi 16% wobec 15% w roku 1973. Powyższe świadczy, że dobór kandydatów przez komitety wyborcze był właściwy. Najwięcej „z sali” wybrano w Warszawie (6) i Wrocławiu (3). W Bydgoszczy, Gdańsku, Katowicach i Kozalinie przeszły w całości listy komitetu wyborczego;
- b) w wyniku wyborów do rad adwokackich weszło 47 nowych członków, co stanowi 33%. Jest to prawie identyczny wskaźnik jak w 1973 r. (34%), należy więc uznać go za pozytywny przejaw koniecznej rotacji;
- c) średnia wieku członków rad adwokackich wynosi 51 lat, to jest identycznie jak w 1967 r. i 1973 r., ale więcej niż w 1970 r., kiedy to kształtowała się ona na poziomie 49 lat. Wydaje się, że rozpiętość przeciętnej wieku od 40 lat (Opole)

do 56 lat (Kraków i Zielona Góra) odpowiada sytuacji demograficznej w adwokaturze;

d) skład polityczny rad adwokackich i wojewódzkich komisji dyscyplinarnych oraz komisji rewizyjnych w latach 1967, 1970, 1973 i 1976 przedstawia się następująco:

Rok	Rady adwokackie				Komisje dyscypl.				Komisje rewizyjne				Uwagi
	PZPR	SD	ZSL	bezp.	PZPR	SD	ZSL	bezp.	PZPR	SD	ZSL	bezp.	
1967	36	18	12	82	35	33	12	123	×	×	×	×	brak danych
1970	45	18	15	70	49	32	24	98	×	×	×	×	„—
1973	42	13	10	82	51	31	14	105	×	×	×	×	„—
1976	40	16	9	75	42	42	12	104	11	8	4	28	„—
nowe 7 izb	16	4	4	20	8	8	6	31	4	2	—	15	„—
razem	56	20	13	95	50	50	18	135	15	10	4	43	„—

Z powyższej tabeli wynika wzrost liczby członków Partii i stronnictw politycznych w wojewódzkich organach adwokatury.

W wyniku wyborów i ukonstytuowania się nowych organów nastąpiły zmiany na stanowisku dziekanów w pięciu izbach (Bydgoszcz, Katowice, Opole, Olsztyn i Szczecin). Jeśli dodać do tego 6 nowych dziekanów wybranych w nowo powstałych izbach, to okaże się, że w skład Naczelnej Rady Adwokackiej weszło 11 nowych dziekanów.

Imienny skład dziekanów z ich przynależnością oraz wiekiem przedstawia się następująco (z uwzględnieniem nowo powstałych izb):

Lp.	Izba	Imię i nazwisko dziekana	Wiek	Przynależność partyjna
1	Białystok	adw. Ireneusz Boliński	52	PZPR
2	Bielsko-Biała	adw. dr Jerzy Sieklucki	60	PZPR
3	Bydgoszcz	adw. Franciszek Wysocki	54	SD
4	Częstochowa	adw. Józef Lipiec	44	PZPR
5	Gdańsk	adw. Bronisław Augustyniak	57	PZPR
6	Katowice	adw. Miłosz Chmiel	62	PZPR
7	Kielce	adw. Antoni Pierzak	57	SD
8	Koszalin	adw. Czesław Bielicki	48	PZPR
9	Kraków	adw. Stanisław Warcholik	49	PZPR
10	Lublin	adw. Jerzy Kiełbowicz	45	ZSL
11	Łódź	adw. dr Eugeniusz Sindlewski	50	PZPR
12	Olsztyn	adw. Kazimierz Wyczęsany	45	PZPR
13	Opole	adw. Jerzy Jasiński	45	PZPR
14	Płock	adw. Tadeusz Kowalewski	59	ZSL
15	Poznań	adw. Stanisław Maciejewski	66	PZPR

Lp.	Izba	Imię i nazwisko dziekana	Wiek	Przynależność partyjna
16	Radom	adw. Jerzy Skorzyński	63	bezp.
17	Rzeszów	adw. Stanisław Rogoż	58	PZPR
18	Siedlce	adw. Feliks Sadownik	41	SD
19	Szczecin	adw. Józef Czyżewski	50	PZPR
20	Toruń	adw. Wiktor Kalka	62	PZPR
21	Wałbrzych	adw. Marian Kuskowski	71	bezp.
22	Warszawa	adw. Maciej Dubois	43	PZPR
23	Wrocław	adw. dr Zygmunt Ziemba	51	PZPR
24	Zielona Góra	adw. Ewald Soroko	61	bezp.

R a z e m

10 — PZPR
 3 — SD
 2 — ZSL
 3 — bezp.

W porównaniu z rokiem 1970 i 1973 przynależność dziekanów (z uwzględnieniem nowo powstałych rad) przedstawia się następująco:

Rok	PZPR	SD	ZSL	bezp.
1970	12	1	1	3
1973	14	1	1	1
1976	16	3	2	3
(w tym nowe rady)	(3)	(1)	(1)	(2)

Przebieg wyborów był spokojny i poważny. Nie było głosów nieodpowiedzialnych lub niepoważnych. W każdym zebraniu brali udział przedstawiciele: Ministra Sprawiedliwości, Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej oraz miejscowych władz i organizacji politycznych.

2. Analiza merytoryczna zgromadzeń delegatów

Przyjmuje się w analizie podział tematyczny, biorąc za punkt wyjścia sprawozdania rad adwokackich, dyskusję na zgromadzeniach i powzięte uchwały. Podział tematyczny jest — rzecz jasna — umowny, gdyż ścisłe rozgraniczenie zagadnień nie zawsze jest możliwe. Dla porównania podaje się zestawienie liczbowe za lata 1974, 1975 i 1976. W analizie za rok 1973, która byłaby najbardziej porównywalna, nie przeprowadzono zestawienia liczbowego. Dlatego też przy porównywaniu trzeba mieć na uwadze inny charakter zgromadzeń wyborczych i sprawozdawczych.

Umowna grupa tematyczna	rok 1974			rok 1975			rok 1976		
	spr.	dysk.	uchwały	spr.	dysk.	uchwały	spr.	dysk.	uchwały
I. Legislacja	4	34	22	3	6	5	3	23	30
II. Wykonywanie zawodu	4	19	1	15	15	5	15	27	6
III. Zespoły adwokackie	10	7	2	9	4	4	25	8	6
IV. Szkolenie i doskonalenie zawodowe	11	20	3	11	16	5	17	11	10
V. Etyka i godność zawodu	10	2	—	7	7	4	17	7	1
VI. Sytuacja ekonom.	1	10	1	8	10	4	5	13	8
VII. Sprawy socjalnobytowe	4	22	13	5	10	5	8	12	9
VIII. Sprawy samorząd. i organizac.	12	29	7	13	14	4	25	34	15
IX. Sprawy różne	—	59	9	3	17	3	9	10	5
razem	56	202	58	74	99	39	124	145	88

Przechodząc do analizy tematycznej, stwierdza się, co następuje:

I. Legislacja

Tematyka ta nie ulega zmianom od paru lat. Nadal dom'nują takie sprawy, jak konieczność zmiany ustawy o u.a. i „taksy adwokackiej”, wprowadzenia odpłatności urzędówek, zmniejszenia opłat karnych w II instancji, dopuszczenia udziału adwokatów w postępowaniu przed komisjami rozjemczymi, a także konieczność przepisów o zasiłkach chorobowych w ten sposób, żeby ZUS płacił ten zasiłek adwokatom już od pierwszego dnia choroby. Pojawił się dezyderat, aby znieść kadencyjność sędziów SN, zmienić kolejność ściągania w egzekucji kosztów postępowania i grzywien, zapewnić reprezentację adwokatów przy tworzeniu prawa i w kształtowaniu orzecznictwa SN, wprowadzić sądową kontrolę aktów administracyjnych, przywrócić uprawnienia adwokatów do dodatkowej powierzchni mieszkaniowej, znieść obli-gatoryjność wpisu na listę adwokatów. Ze spraw samorządowych pojawiły się postulaty zniesienia górnego progu zarobków w wysokości 12.500 zł, utrzymania 3-letniej kadencji organów adwokatury, przywrócenia walnych zgromadzeń i Zjazdu adwokatury, wprowadzenia dodatku 15% do rent i emerytur adwokackich. W tych zgadnieniach zgłoszono 56 uwag i wniosków, to jest o 14 więcej niż w roku 1973.

II. Wykonywanie zawodu

W sprawozdaniach, w dyskusji i uchwałach zgłoszono łącznie 48 różnych wniosków i wypowiedzi, to jest o 24 więcej niż w roku 1973. Dotyczyły one stwierdzonego zjawiska znacznego spadku spraw oraz konieczności poszukiwania w związku z tym nowych form pracy, jak również jakości tej pracy i poziomu świadczonych usług. Wykonywanie zawodu w charakterze radcy prawnego było nadal poruszane, ale już bez większych emocji. Sygnalizowano nieprawidłową pracę komisji uwłaszczeniowych (Kielce), nieprzestrzegania kontradyktoryjności (Koszalin, Opole, Zielona Góra), b. nierówny poziom wystąpień (Kraków). Podkreślano też, że zgodę na zatrudnienie w zespole adwokatów-emerytów i rencistów powinien wyrażać wyłącznie zespół (Kraków). Nadal sygnalizowano słabą ingerencję kierowników w rozdział spraw (Olsztyn). W Izbie poznańskiej podkreślono dobrą współpracę z pozostałymi pionami wymiaru sprawiedliwości. W Warszawie sygnalizowano wpływ wizytacji na poprawienie się poziomu usług adwokackich, co potwierdzono również we Wrocławiu. Dział ten charakteryzuje troska o autorytet i prestiż całego wymiaru sprawiedliwości, w tym również i adwokatury.

III. Zespoły adwokackie

W 1973 r. tematyka ta była poruszana 14 razy (6 w sprawozdaniach, 6 w uchwałach i 2 w wypowiedziach). W tym roku wypowiedzi tych było 39. Dotyczyły one: sytuacji lokalowej i technicznej, stosunków w zespole (Białystok, Bydgoszcz, Gdańsk, Katowice, Opole, Szczecin, Warszawa, Wrocław). Od wskazywania na poprawę do klasycznego „biadolenia” — wypowiedzi były b. zróżnicowane. Wiele dotyczy podkreślenia roli zebrania zespołu i kierownika. W zasadzie w tej grupie tematycznej brak było czegoś nowego i śmiałego.

IV. Szkolenie i doskonalenie zawodowe

W porównaniu z rokiem 1973 notujemy w 1976 r. o 22 wypowiedzi więcej (16 i 38), przy czym z ogólnej liczby 38 wypowiedzi 17 było zawartych w sprawozdaniach, 11 w dyskusji, a 10 w uchwałach. Zdaje się przeważać pogląd, że dotychczasowe formy doskonalenia i szkolenia należy ulepszać, ale jednocześnie poszukiwać też nowych form (Białystok, Wrocław), a nawet wręcz zmienić szkolenie aplikantów adwokackich (Bydgoszcz).

W wielu izbach podnoszono duży dorobek rad w doskonaleniu i szkoleniu (Katowice, Koszalin, Lublin, Łódź, Opole, Szczecin, Warszawa, Wrocław), chociaż stosunkowo dużo głosów krytycznie również oceniało formy oraz poziom doskonalenia i szkolenia (Gdańsk, Kielce, Kraków, Olsztyn, Poznań, Zielona Góra). Niestety, brak było konkretnych propozycji czy wypowiedzi, zmierzających do zaproponowania czegoś nowego. Z powyższego można wnioskować, że zagadnienie wymaga opracowania i analizy specjalistycznej. Wypowiedzi krytyczne dotyczyły przeważnie doskonalenia w zespole adwokackim, natomiast sympozja, odczyty i spotkania z odwołaniem od pracy spotkały się z aprobatą. Wysoką ocenę zdobyły szkolenia specjalistyczne (prawo pracy, lokalowe i komunikacyjne), organizowane przez OBA.

V. Etyka i godność zawodu

Zagadnienia z tym związane były poruszane prawie we wszystkich izbach w różnych aspektach, ale tylko w 25 wypadkach przybrały konkretne formy.

W stosunku do roku 1973 (5 wypowiedzi) można było odnotować w 1976 r. zwiększenie się o 20 różnych spostrzeżeń, wypowiedzi i wniosków. Ten wzrost jest uzasadniony zwróceniem większej uwagi na poziom zawodowy i prestiż adwokatury,

co łączy się z zagadnieniami etyki i godności zawodu. Notuje się znaczny spadek skarg i spraw dyscyplinarnych (Białystok, Gdańsk, Katowice, Kielce, Koszalin, Kraków, Lublin, Łódź, Olsztyn, Opole, Poznań, Wrocław). Jedyne w Izbie szczecińskiej zanotowano wzrost skarg, przy czym skargi te składane były również przez adwokatów wzajemnie na siebie. Jest to objaw niepokojący, a to tym bardziej, że w Izbie tej podniesiono również niekoleżeńskość przy przyjmowaniu nowych członków do zespołu. W Izbach katowickiej i warszawskiej zaobserwowano składanie skarg przez przeciwników procesowych. Można tu dodać, że jest to zjawisko o zasięgu krajowym. W Łodzi i Poznaniu podkreślono, że ok. 90% skarg jest bezzasadnych, co również znajduje potwierdzenie w innych izbach. Ogólnie rzecz biorąc, sprawa etyki i godności zawodu nie budzi już gorących emocji i notuje się w tej dziedzinie uspokojenie nastrojów.

VI. *Sytuacja ekonomiczna — zarobki*

W porównaniu z 1973 r. (4 wypowiedzi) notujemy wzrost wypowiedzi o 19 (23 wypowiedzi). Jeżeli się tu porówna również rok 1974 (12 wypowiedzi) i 1975 (22 wypowiedzi), to objaw większego zainteresowania tymi sprawami jest ewidentny. Ma to swoje uzasadnienie w spadku spraw, zleceń i zarobków realnych adwokatów, w przewlekającej się od lat nowelizacji „taksy” i częściowo łączy się z podwyższeniem zarobków w pozostałych pionach wymiaru sprawiedliwości. Sytuacja ta rodzi rozgoryczenie i poczucie dyskryminacji, a ponadto naraża NRA na zarzut nieudolności podejmowania odpowiednich starań. Żądanie zmiany „taksy”, jej urealnienie i dostosowanie zarobków adwokatury do zarobków innych pracowników o podobnych kwalifikacjach jest powszechne i było poruszane we wszystkich izbach. Równoległe poruszono też kwestię odpłatności „urzędówek”, domagając się stanowczo ich odpłatności przez Skarb Państwa. Poruszano również sprawę zasiłków chorobowych dla adwokatów, gdyż adwokat chory otrzymuje zasiłek chorobowy z ZUS-u dopiero po 3 miesiącach niezdolności do pracy. Stanowczo domagano się poprawy sytuacji ekonomicznej adwokatury, akcentując to szczególnie mocno w Izbach kieleckiej, krakowskiej, łódzkiej, opolskiej, poznańskiej, warszawskiej i wrocławskiej. Znaczny spadek spraw sygnalizowano w Izbach koszalińskiej, krakowskiej, lubelskiej, szczecińskiej, warszawskiej i wrocławskiej, choć nie zawsze łączy się ten fakt z obniżką kosztów. Zjawisko to da się jednak odczuć po 2—3 latach, nie dziwnego więc, że adwokatura jest już dziś zaniepokojona i wskazuje na konieczność podjęcia odpowiednich środków zaradczych. W Izbie łódzkiej wskazywano na możliwość zmniejszenia podatku obrotowego, co mogłoby doraźnie poprawić sytuację ekonomiczną. Wobec dokonanej regulacji płac w j.g.u., w Izbie warszawskiej podnoszono konieczność zniesienia górnego pułapu zarobków adwokata, istnieje bowiem podatek wyrównawczy i dlatego zbędne jest regulowanie tej sprawy w ramach rygorów samorządowych.

VII. *Sprawy socjalno-bytowe*

Od lat zagadnienia socjalno-bytowe budzą ożywione dyskusje. W 1973 r. było 35 różnych wypowiedzi i wniosków w tej sprawie, w 1974 r. było ich 39, w 1975 r. — znacznie mniej, bo tylko 20, a w 1976 r. — znowu 29 (z tego 8 w sprawozdaniach, 12 w dyskusji i 9 w uchwałach). Można je uszeregować następująco: wiele wypowiedzi stwierdza znaczną poprawę sytuacji w tej dziedzinie (Łódź, Warszawa, Wrocław, Zielona Góra), zwracając uwagę na wielkie kwoty świadczone przez samorząd. Mimo to w wielu izbach postuluje się jeszcze zwiększenie wydatków na pomoc socjalno-bytową, na dopłaty do rent i emerytur (Białystok, Kielce, Koszalin, Kraków, Łódź, Poznań, Szczecin), ale jednocześnie nie wskazuje się na

źródła pokrycia tych wydatków, choć mogłoby to nastąpić tylko przez zwiększenie składki. W Gdańsku postulowano, aby pomoc socjalno-bytowa była świadczona proporcjonalnie do dokonywanych wpłat przez zainteresowanego. Na konieczność uregulowania sprawy zasiłków chorobowych adwokatów do trzeciego miesiąca choroby zwracano uwagę we Wrocławiu (postulat refundowania wypłat przez Radę Adwokacką) i w Zielonej Górze.

Wydaje się, że sprawy socjalno-bytowe będą coraz żywiej omawiane w miarę wzrostu świadczeń ze strony samorządu. W tej dziedzinie notuje się bardzo duży postęp w zakresie świadczeń samorządu w ostatnich latach (sanatoria, wczasy, ośrodki wypoczynkowe, kolonie, dopłaty-zapomogi, pożyczki itp.).

VIII. Samorząd i sprawy organizacyjne

W tym dziale zanotowano najwięcej wypowiedzi i wniosków, mianowicie 74 w 1976 r. w stosunku do 48 w 1974 r. i 31 w 1975 r. Świadczy to o zwiększonym zainteresowaniu działalnością samorządu wobec większej jego operatywności i efektywności. Zagadnienia poruszane można uszeregować następująco: najwięcej wypowiedzi zajmowało się reorganizacją administracji i wymiaru sprawiedliwości, a potem samorządu adwokackiego. Wskazywano tu na duży wysiłek samorządu przy dostosowaniu naszej struktury do powstałej sytuacji (Białystok, Bydgoszcz, Katowice, Kielce, Łódź, Olsztyn, Poznań, Warszawa, Wrocław). Na ogół wypowiedzi były pozytywne, jedynie w Olsztynie krytykowano rozmieszczenie sądów rejonowych oraz włączenie województwa elbląskiego do Izby gdańskiej. Na mankamenty przy rozmieszczeniu adwokatów wskazywano w Izbach: białostockiej, koszalińskiej i krakowskiej (w tej ostatniej łączono to m. in. z ustawową koniecznością wpisów obligatoryjnych).

Na konieczność kontynuowania stałych i roboczych kontaktów z organizacjami politycznymi oraz sądami i prokuraturami zwracano uwagę w Izbach: białostockiej, gdańskiej, krakowskiej, olsztyńskiej i opolskiej.

Ostatni regulamin w sprawie wykonywania zawodu przez adwokatów-emerytów i rencistów spotkał się z krytycznymi wypowiedziami na zgromadzeniach jedynie w Izbie gdańskiej i Izbie warszawskiej. W tejże samej Izbie gdańskiej i w innych izbach regulamin ten został oceniony pozytywnie.

Wiele wypowiedzi dotyczyło spraw organizacyjnych. Na przykład w Kielcach postulowano obniżyć ok. 25% wpłaty zespołów do rady adwokackiej z konta 34-a, w Koszalinie — zwiększenie aktywności w ZPP i pracy społecznej, a w Kielcach i Zielonej Górze — uaktywnienie komisji Rady Adwokackiej. W Lublinie zwracano uwagę na wzrost roli kierownika zespołu i zebrań zespołu również przy ocenie pracy zawodowej członków. We Wrocławiu zaobserwowano pozytywny wpływ wizytacji. W Łodzi i Szczecinie były głosy o obniżeniu kosztów samorządu. W Łodzi postulowano przywrócenie walnych zgromadzeń adwokatów, a w Zielonej Górze padł głos o stworzeniu jednego zespołu na terenie całego województwa. Wszystkie wypowiedzi z tej grupy tematycznej cechowała troska o dobro samorządu i adwokatury.

IX. Sprawy różne

W tej grupie tematycznej odnotowano 24 różnych wypowiedzi i wniosków (w 1973 r. było ich 21). Dotyczyły one spraw lokalnych (Gdańsk, Warszawa), pracy społecznej (Katowice, Kielce, Koszalin, Kraków, Lublin, Szczecin, Wrocław), krytyki stosowania aresztu tymczasowego (Kielce), kultury prawnej (Koszalin), krytyki przepisów o przerywaniu ciąży (Poznań), odznaczenia adwokatów (Wrocław).

Z przedstawionej wyżej analizy można wyprowadzić następujące wnioski:

- 1) przebieg wyborów delegatów oraz ich zgromadzeń należy ocenić pozytywnie,
- 2) proporcje delegatów spośród adwokatów-członków zespołów oraz nie wykonujących zawodu w zespołach nie zawsze odpowiadają poczuciu słuszności. Jest to jednak kwestia regulaminu, który w tych punktach wymaga rozważenia i ewentualnej zmiany,
- 3) obecność delegatów na zgromadzeniach, aczkolwiek obowiązkowa, nie we wszystkich izbach była zadowalająca. W związku z tym Rady Adwokackie w Kielcach, Koszalinie, Rzeszowie, Poznaniu, Warszawie, Bydgoszczy i Zielonej Górze powinny dokonać w tej mierze niezbędnej analizy i wyciągnąć z nich odpowiednie wnioski,
- 4) poprawiła się forma sprawozdań rad adwokackich, ale nadal z reguły przyjmuje się formę „fotograficzną” i okres roczny, choć na zebraniach wyborczych konieczna jest ocena kadencyjna,
- 5) wybory do organów adwokatury przebiegły w należytej atmosferze, głosy w dyskusji cechowała powaga i właściwy stosunek do poruszanych zagadnień. Najwięcej uwagi poświęcono sprawom organizacyjnym i samorządowym, a następnie sprawom legislacji, wykonywania zawodu, zespołom adwokackim, szkoleniu i doskonaleniu zawodowemu,
- 6) wybór członków do wojewódzkich organów adwokatury czyni zadość wymaganiom zasady rotacji, prawidłowej reprezentacji i przynależności polityczno-społecznej. Działalność komitetów wyborczych przy ustalaniu listy kandydatów należy ocenić pozytywnie.

Prezydium NRA, po zapoznaniu się z powyższą analizą, postanowiło:

- 1) przyjąć i zatwierdzić powyższą analizę;
- 2) przesłać analizę do Rad Adwokackich do wiadomości i wykorzystania przy planowaniu pracy samorządu adwokackiego.

2.

Powołanie w nowej kadencji komisji problemowych przy NRA

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej — po przedyskutowaniu zadań i składow osobowych komisji problemowych w nowej kadencji — postanowiło:

1. powołać Komisję Współpracy z Zagranicą w następującym składzie: przewodniczący — adw. dr Zdzisław Czeszejko, prezes NRA, wiceprzewodniczący — adw. Zbigniew Czerski, sekretarz — adw. Andrzej Łapiński, członkowie — adw. adw.: Marian Bednarkiewicz, Józef Boroda, Edmund Borzyszkowski, Bohdan Falkiewicz, Waclaw Klein, Mirosław Olczyk, Zygmunt Olchowicz, Zygmunt Hofmokl-Ostrowski, Halina Piekarska, Henryk Walkowiak, dr Zbigniew Womaczka, Lech Zbierański, Maria Zuchowicz;
2. powołać Komisję Zagadnień Zespołów Adwokackich w składzie: przewodniczący — adw. Karol Potrzobowski, wiceprezes NRA, zastępca przewodniczącego — adw. Tadeusz Kobyliński, członkowie — adw. adw.: Andrzej Ignatowski, Zdzisław Kamiński, Jacek Kondracki, Jerzy Łusakowski, Jerzy Mączewski, Zdzisław Pluta, Eugeniusz Orłowski, Jan Wrzolek;
3. powołać Komisję Zawodu Adwokata w składzie: przewodniczący — adw. Edmund Mazur, sekretarz NRA, członkowie — adw. adw.: Witold Antoniewski, Maciej Bednarkiewicz, Tadeusz Biełous, Maria Chamska, Alojzy